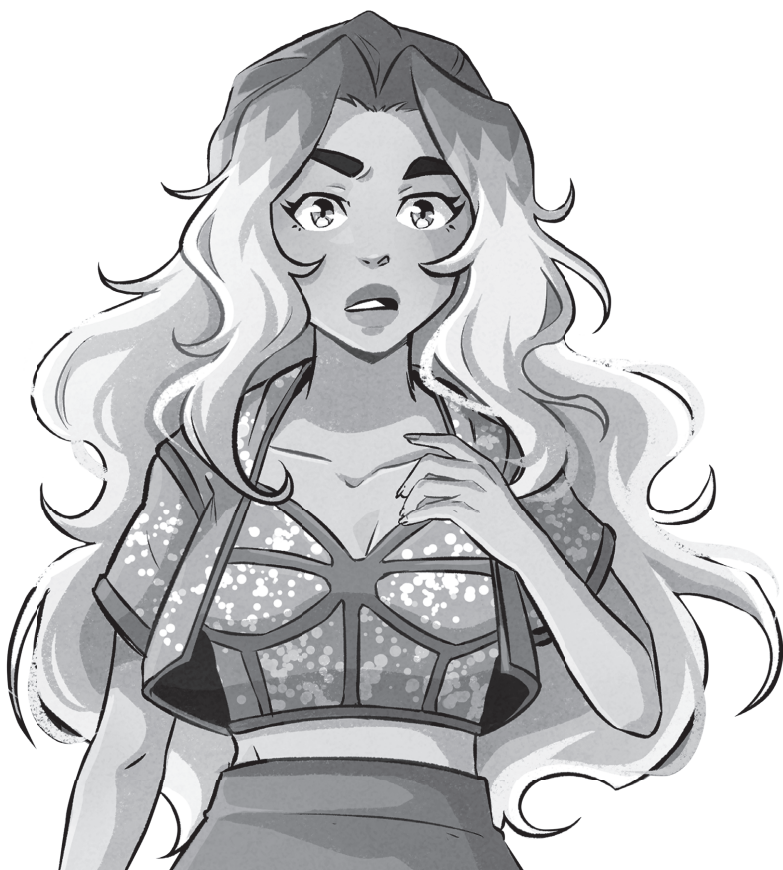

Camille

Het Geheim van Spoor 7

Danny De Vos

STANDAARD UITGEVERIJ

1

‘Moustache, waar ben je? Moustache! Kom tevoorschijn, nu!’

Camille probeert haar stem zo streng mogelijk te laten klinken, maar dat boeit haar pluizige vriend vast niet, want hij laat zich niet zien.

En dus probeert Camille het met een heel ander geluid.

‘Moessie? Kom dan, Moessie-poessie...’

Het blijft stil in de struiken. Er beweegt niets: geen takje, geen blaadje en al zeker geen kat. Camilles geduld is nu echt wel op.

‘Moustache, hou op met je stomme spelletje, daar hebben we nu geen tijd voor. We hebben afgesproken met de anderen in het SSS!’

De anderen, dat zijn Arne, Justine, Lotte en Twan. En het SSS, ofwel het SuperStarStation, dat is het oude treinstation. Daar hebben de vrienden hun hoofdkwartier, waar ze zo vaak mogelijk samen zingen, dansen en muziek maken.

Over de meeste sporen en perrons achter het station woekeren wilde planten en stekelig onkruid, precies wat Moustache nodig heeft voor zijn favoriete spelletje: zich verstoppen en dan stiekem kijken hoe iedereen naar hem op zoek gaat. Hij kan dat urenlang volhouden en dat weet

Camille maar al te goed.

Net zoals ze weet dat er maar één manier is waarop zij dit spel kan winnen: door weg te gaan en doen alsof het haar totaal niet meer boeit waar haar kat zit. Dat vindt hij zo stom dat hij vanzelf weer opduikt.

Daarom zegt Camille nu heel nadrukkelijk in de richting van de struiken: 'Goed, dan blijf je maar waar je bent.

Jammer hoor, want volgens mij heeft oma verse slagroom gemaakt, waar jij dus niet van gaat proeven.'

Camille slentert heel traag naar de ingang van het treinstation. Onderweg kijkt ze zo onopvallend mogelijk een paar keer over haar schouder. Nog steeds geen kat. Camilles hart begint wat sneller te slaan, want nu begint ze zich toch zorgen te maken. Heeft Moustache zich wel echt verstopt? Of is er iets gebeurd? Ze begint zich allerlei rampscenario's voor te stellen.

Is hij aangevallen door een gemene hond? Nee, dan zou ze geblaf gehoord hebben. Is hij in een boom geklommen om een vogel te vangen en eruit gedonderd? Hm, Moustache in een boom? Nee, hij heeft hoogtevrees. Of is hij in het water gevallen en meegesleurd door de stroming?

Camille checkt haar smartphone. Op de kaart ziet ze maar één stukje blauw in de omgeving en dat is de eendenvijver in het park. Daar is zeker geen stroming, en trouwens: Moustache háát water.

Uit de openstaande deur van het SuperStarStation waait een heerlijke geur naar buiten. Geen twijfel mogelijk: oma is aan het bakken. Camille steekt haar neus in de lucht en snuift. Ze gokt op vanillewafeltjes met stukjes chocolade.

En met slagroom!

Haar maag begint meteen te knorren, en hoewel de verleiding heel groot is, draait ze zich met een diepe zucht weer om. Eerst moet ze het raadsel van Moustache oplossen.

Terwijl ze zich een weg baant tussen de sporen en perrons waar al jaren geen reizigers meer komen, probeert Camille logisch na te denken over de verdwijning van Moustache. Wat kan er gebeurd zijn?

Ze duwt met haar voet een paar hoge brandnetels opzij, en dan snapt Camille ineens waar ze moet zoeken.

Bibi en C.C. natuurlijk! Die hebben Moustache al eens eerder ontvoerd, dus het kan bijna niet anders of zij hebben iets met deze zaak te maken. Diep in haar borst stuitert de paniek als popcorn alle kanten uit.

De twee pestkoppen hebben hun kamp opgeslagen in een afgedankte trein, helemaal achteraan, op het laatste spoor. Wat ze daar allemaal uitspoken wil Camille zelfs niet weten, maar één ding is zeker: voor Bibi en C.C. is het de ideale schuilplaats om de gemeenste plannetjes te bedenken. En het mikpunt van die plannetjes is meestal hetzelfde, namelijk Camille. Of beter Millie, zoals zij haar noemen.

Camille rilt bij het idee alleen al dat Moustache gevangen zit in de stinkende trein van Bibi en C.C. Hij zal wel doodsbang zijn. Wat moet ze nu doen? Twan bellen? Of Justine? Dat zijn haar stoerste vrienden, die zouden er meteen op afgaan.

Camille pakt haar telefoon, twijfelt even, en stopt hem terug in haar zak.

Nee, Moustache is haar kat en dus is zij zelf verantwoordelijk om dit probleem op te lossen. Ze ademt een paar keer diep in en uit om tot rust te komen.

‘Oké, Camille’, fluistert ze. ‘Jij kunt dit. Vooruit, go!’ Omdat ze zo zenuwachtig is, let ze niet goed op de bramen en de distels die al snel een paar flinke krassen hebben gemaakt op haar benen. Dat doet pijn natuurlijk, en toch houdt ze vol, want Moustache heeft het op dit moment vast nog véél zwaarder.

Diep voorovergebogen rent Camille het laatste stukje naar het seinhuisje vlak bij de trein van Bibi en C.C. Ze is vastbesloten om Moustache zo snel mogelijk te bevrijden, maar ze moet wel voorzichtig zijn, want met die twee stomme grieten weet je nooit.

Heel voorzichtig loert Camille om de hoek van het huisje – zou ze Moustache tot hier kunnen horen miauwen? Ze rekt zich nog iets verder uit. En dan nog een klein stukje.

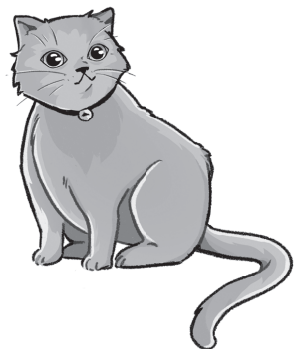
Wat is dat nu?

Eerst fluistert ze: ‘Hè?’

Dan zegt ze: ‘Maarreh...’

Nu komt ze helemaal tevoorschijn, met wijdopen ogen, en ze loopt met grote stappen recht op het vervallen en verwaarloosde perron af.

Er zijn twee mogelijkheden, denkt Camille. Eén: ik droom – of twee: ik ben gek geworden.

© 2025 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Danny De Vos
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.dannydevos.eu

Coverontwerp en boekverzorging: Ruthje Goethals
Illustraties: Renée Rienties

Gedrukt in Europa

ISBN 978 90 02 28650 6
D/2025/0034/284
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen
of situaties berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige
manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen
van AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining (art. 4, lid 3
Richtlijn (EU) 2019/790).